

Arrest

nr. 101 719 van 25 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat S. DEMEERSSEMAN die loco advocaat D. VAN EENOO verschijnt, en van attaché K. GOOSSENS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Ten aanzien van verzoeker:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit het dorp Shewan, gelegen in het district Bala Bolok in de provincie Farah. U bent Tadzjiek van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan. Nadat u in 1996 uw diploma van het middelbaar onderwijs behaalde, begon u samen met uw vader de gronden van uw familie te bewerken. Toen de taliban in 2001 van de macht werden verdreven en Karzai aan de macht kwam, begon u te werken als kleermaker. In 2005 opende u uw eigen winkel voor vrouwenkleden in de bazaar van Shewan. Twee jaar later stuurden de taliban iemand naar uw winkel die u gebod te stoppen met het vervaardigen van vrouwenkledij. Hierop sloot u uw winkel, maar

bleef u vanuit uw eigen woning doorgaan met het maken van kledij voor uw vrouwelijke klandizie. Ondanks dat u in het geheim werkte, kwamen de taliban toch te weten dat u nog steeds doorging met het maken van vrouwenkledij. Aan het einde van de zomer van 2008 stuurden ze iemand naar uw woning die u vertelde dat u moest stoppen met uw werk als kleermaker, zoniet zou u gedood worden. Na deze waarschuwing stopte u definitief met het maken van vrouwenkleren.

Begin 2009 regelde uw oom in Iran uw huwelijk met M.(...) K.(...) (OV: 6.529.200; CG: 09/18989/B). Zij is net als u afkomstig uit het dorp Shewan, maar woont sinds haar kindertijd in de Iraanse stad Isfahan. In maart 2009 ging u samen met uw ouders naar Isfahan, waar u met M.(...) in het huwelijk trad. Enkele dagen later keerden jullie terug naar uw dorp Shewan in Afghanistan. Een paar weken na jullie terugkeer schreef u zich in als rekrut in het Afghaanse leger. U kreeg een opleiding in Kabul en werd nadien ingelijfd als chauffeur van de directeur van financiën en als chauffeur van de watertanker bij een militaire eenheid die gelegerd was in de provincie Farah.

Kort nadat u voor uw opleiding naar Kabul was vertrokken voerden de internationale troepen op 4 mei 2009 zware bombardementen uit op talibanstrijders die zich in de dorpen Gerani en Ganjabad, vlakbij uw dorp Shewan, hadden verschanst. Hierbij kwamen tientallen talibanstrijders en burgers om het leven. In de nasleep van dit incident constateerden de taliban dat u was beginnen te werken bij het Afghaanse leger, waardoor ze u ervan verdachten hun locatie te hebben verraden. Midden september 2009 werd u in het bijzijn van twee bevriende collega's van het Afghaanse leger onder vuur genomen in uw dorp Shewan. Uw twee collega's kwamen om het leven, maar u kon ontkomen. Hierop vluchtte u naar uw kazerne in Farah.

De volgende dag vernam u van uw moeder dat de taliban na het schietincident naar uw woning waren gekomen en uw vader en broer hadden ontvoerd. In ruil voor hun vrijlating moest u zich aan de taliban overgeven. Om deze situatie op te lossen schreef uw commandant een brief gericht aan het Ministerie van Defensie in Kabul, waar u vervolgens samen met uw vrouw naar toe reisde. In Kabul kreeg u echter geen steun. Omdat u inzag dat uw leven gevaar liep, vertrok u samen met uw vrouw naar het buitenland. Eind september 2009 verliet u Afghanistan. Via Iran reisde u naar Turkije waar u contact opnam met de malik van uw dorp. Hij contacteerde de taliban en vertelde hen dat u Afghanistan had verlaten. Hierop werden uw vader en broer vrijgelaten. Via Griekenland, Italië en Frankrijk kwam u op 17 november 2009 aan in België, waar u dezelfde dag nog asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: de taskara's (Afghaans identiteitsdocument) van u en uw vrouw, een brief van het leger, een attest van uw opleiding bij het Afghaanse leger, twee foto's van uw huwelijk, een verzendingsbewijs uit Iran, de Belgische geboorteaktes van uw kinderen, een USB-stick met twee videofilmpjes over de bombardementen in 2009, verschillende internetartikels over deze bombardementen en enkele internetartikels over recente incidenten in de provincie Farah.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er doorheen uw verklaringen verschillende tegenstrijdigheden en inconsistenties werden vastgesteld die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op ernstige wijze ondermijnen.

Zo verklaarde u aanvankelijk bij de invulling van de vragenlijst van het CGVS door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de twee bevriende soldaten die zich bij u bevonden toen u in september 2009 in uw eigen dorp werd beschoten, tijdens dat incident enkel gewond raakten (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Deze stelling werd op de DVZ tevens bevestigd door uw vrouw (CG: 09/18989/B Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u evenwel dat uw twee vrienden tijdens dat incident om het leven zijn gekomen (CGVS 1, p. 15 en CGVS 2, p. 14). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, verklaarde u dat u op de DVZ had gezegd dat uw vrienden waren neergeschoten en dat de tolk uw woorden verkeerd had geïnterpreteerd (CGVS 2, p. 14). Blijft evenwel de vraag waarom u toen niet meteen hebt meegedeeld dat uw vrienden tijdens dat incident om het leven zijn gekomen. Ook uw vrouw verklaarde tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal overigens dat uw twee collega's tijdens die aanslag om het leven kwamen. Toen ook zij met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd verklaarde ze eveneens dat haar woorden op de DVZ verkeerd werden geïnterpreteerd (CGVS 09/18989/B, p. 12). Het blijft evenwel hoogst opmerkelijk dat u noch uw vrouw jullie verklaringen op de DVZ aanpasten toen deze achteraf aan jullie werden voorgelezen.

Voorts verklaarde u dat uw vader en uw broer werden ontvoerd door handlangers van de talibancommandant Mullah Dawod en van commandant Sher Agha van de groepering Hezb-e-Islami.

U verklaarde dat Mullah Dawod aan het hoofd stond van de taliban in het dorp Gerani en dat hij de opdracht had gegeven om uw vader en uw broer te ontvoeren (CGVS 1, p. 19). Deze verklaringen zijn evenwel moeilijk in overeenstemming te brengen met informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de regionale talibancommandant Mullah Dawod op 9 januari 2008 in de buurt van het dorp Shewan in het district Bala Bolok van de provincie Farah om het leven kwam toen hij samen met zijn manschappen een aanval uitvoerde op een voertuig van de politie. Aangezien deze lokale talibancommandant reeds in januari 2008 om het leven kwam, kan er dan ook geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw bewering dat hij de opdracht had gegeven voor de ontvoering van uw vader en uw broer in september 2009, bijna twee jaar na zijn overlijden. Toen u werd geconfronteerd met deze informatie opperde u dat uw vader en uw broer misschien werden ontvoerd door een andere Mullah Dawod. U voegde hier nog aan toe dat u Mullah Dawod zelf niet kende maar dat de personen die uw vader en broer hadden ontvoerd zelf hadden gezegd dat ze onder het commando van Mullah Dawod stonden (CGVS 2, p. 11). Het is evenwel weinig waarschijnlijk dat er in de directe omgeving van uw dorp twee verschillende talibancommandanten met de naam Mullah Dawod actief zouden zijn. Bovendien is het erg opmerkelijk dat u als inwoner van het dorp Shewan niet eens op de hoogte bleek te zijn van het overlijden van de leider van de taliban in uw regio.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent het incident waardoor u uiteindelijk Afghanistan hebt verlaten, komt nog meer onder druk te staan door de vaststelling van incoherenties tussen uw verklaringen en de documenten die u ter ondersteuning van dit incident hebt voorgelegd. Zo verklaarde u dat de aanslag en de daaropvolgende ontvoering van uw vader en uw broer plaatsvonden op dezelfde dag, namelijk op de 28ste dag van de ramadan, wat overeenkomt met 18 september 2009 (CGVS 1, p. 14 – 15). Eén week na dit incident verliet u definitief Afghanistan (CGVS 1, p. 18). In het document dat werd ondertekend door uw oversten op de legerbasis in Farah, wordt evenwel vermeld dat deze incidenten plaatsvonden op 15 mizan 1388, wat overeenkomt met 7 oktober 2009, nota bene meer dan een week na uw beweerde vertrek uit Afghanistan. Bij de bespreking van dit document wees u er zelf op dat er in dit attest een foutieve datum werd gebruikt om deze incidenten in de tijd te situeren (CGVS 1, p. 14). Toen er tijdens het tweede gehoor werd teruggekomen op dit document verklaarde u dat de soldaten die dit soort documenten opstellen niet altijd even goed geletterd zijn (CGVS 2, p. 14). Het is evenwel hoogst opmerkelijk dat men zich bij het Afgaanse leger van datum zou vergissen, te meer daar volgens uw verklaringen bij dit incident twee soldaten om het leven zijn gekomen (CGVS 1, p. 15 – 16) en dit document door de commandant en de financiële directeur van uw legereenheid werden ondertekend. Aangezien de datum die in dit document wordt gehanteerd fundamenteel in tegenstrijd is met de data die u doorheen uw gehoren hebt gehanteerd, komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder onder druk te staan.

Bovendien zijn er na een grondige analyse van uw verklaringen eveneens twijfels ontstaan over uw beweerde activiteiten bij het Afgaanse leger. Zo werden er tegenstrijdigheden vastgesteld omtrent uw huwelijksdatum. Zowel u als uw vrouw verklaarden op de DVZ immers tot twee keer toe dat jullie in het huwelijk traden op 1 asad 1388, wat omgerekend naar de gregoriaanse kalender overeenkomt met 23 juli 2009 (Verklaring DVZ, vraag 14 en 15; CG: 09/18989/B Verklaring DVZ, vraag 14 en 15). Deze datum is echter moeilijk in overeenstemming te brengen met uw verklaringen over uw indiensttreding bij het leger die u na uw huwelijk situeert, maar waarvan u verklaarde dat deze indiensttreding eind april 2009 plaatsvond (CGVS 1, p. 7). Tijdens jullie respectievelijke gehoren op het CGVS verklaarden u en uw vrouw echter dat jullie getrouwd waren op 5 hamal 1388, wat overeenkomt met 25 maart 2009 (CGVS 1, p. 12; CGVS 09/18989/B, p. 5). Toen uw vrouw ermee werd geconfronteerd dat zowel zij als u op de DVZ een andere huwelijksdatum hadden opgegeven, verklaarde ze dat het waarschijnlijk om een vergissing van de tolk ging en dat jullie wel degelijk op 25 maart 2009 waren getrouwd (CGVS 09/18989/B, p. 5). Deze verklaring is evenwel weinig aannemelijk aangezien jullie op de DVZ onafhankelijk van elkaar tot twee keer toe dezelfde foutieve datum hebben opgegeven en jullie alle twee hebben nagelaten om deze datum te corrigeren toen jullie verklaringen achteraf werden voorgelezen. Hierop gelet kan de huwelijksdatum die zowel door u als door uw vrouw bij de DVZ werd opgegeven, bezwaarlijk als een fout van de tolk worden gecatalogeerd. In het licht van deze vaststellingen komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw indiensttreding en tewerkstelling bij het leger dan ook stevig op de helling te staan.

Voorts verklaarde u aanvankelijk op de DVZ dat u in het leger een opleiding van vier maanden kreeg die plaatsvond in Kabul (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal stelde u echter andermaal dat de tolk toen een fout had gemaakt en dat uw opleiding in Kabul slechts twee maanden had geduurd (CGVS 1, p. 2 – 3). Opnieuw dient hierbij te worden opgemerkt dat uw verklaringen op de DVZ achteraf aan u werden voorgelezen en dat het erg opmerkelijk is dat u toen heeft nagelaten om uw verklaringen aan te passen.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw opleiding bij het Afgaanse leger komt verder in het gedrang door de vaststelling van enkele opmerkelijke hiaten in uw kennis. Zo slaagde u er niet in

de exacte locatie mee te delen van de kazerne in Kabul waar u uw opleiding heeft genoten. U kon enkel vertellen dat dit opleidingscentrum zich aan de rand van een weg bevond, maar slaagde er zelfs niet in mee te delen in welk district van Kabul dit opleidingscentrum zich situeerde (CGVS 2, p. 6 en 8). Bovendien verklaarde u dat u tijdens uw opleiding verschillende pistolen leerde te hanteren, maar kon u vreemd genoeg niet meedelen welk kaliber de kogels hadden die voor deze pistolen werden gebruikt (CGVS 2, p. 7).

Hieraan dient nog te worden toegevoegd dat u verklaarde dat u na uw opleiding in Kabul aan de slag ging op de legerbasis van Farah, maar dat doorheen uw gehoren werd vastgesteld dat uw kennis over de buitenlandse troepen die daar actief waren ernstige gebreken vertoonde. Gevraagd welke buitenlandse soldaten actief waren in Farah, antwoordde u dat dit de Amerikanen waren. Gevraagd of er nog andere buitenlandse militairen in uw provincie actief waren, antwoordde u ontwijkend en verklaarde u dat u er vooral Amerikanen had gezien. Toen dezelfde vraag u nogmaals werd gesteld, antwoordde u dat er misschien ook nog militairen van andere landen actief waren in Farah maar dat de meeste Amerikanen waren. Het is evenwel erg opmerkelijk om vast te stellen dat u als inwoner van Farah en als militair die in diezelfde provincie actief was, niet wist dat de internationale troepen in die provincie niet alleen uit Amerikaanse maar ook uit Spaanse en Italiaanse militairen waren samengesteld. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat er in 2007 twee Spaanse soldaten en hun tolk om het leven kwamen toen hun voertuig op een landmijn reed in de buurt van uw dorp Shewan in de provincie Farah. Gevraagd of er buitenlandse militairen waren omgekomen in de buurt van uw dorp, antwoordde u daarover niets te hebben gehoord (CGVS 2, p. 10). Dat deze gebeurtenis u totaal is ontgaan is des te opmerkelijker aangezien u voordien beweerde dat u erg geïnteresseerd was in militaire zaken (CGVS 2, p. 5).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan niet langer geloof worden gehecht aan uw activiteiten bij het Afghaanse leger en de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban waardoor u uw land zou hebben verlaten, zodat ter zake ten aanzien van u geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan weerhouden worden.

Wat betreft de problemen die u ondervonden zou hebben als gevolg van uw werk als kleermaker dient er dan weer op gewezen te worden dat u na een 3-tal waarschuwingen van de taliban in de loop van 2008 definitief stopte met uw werk en u geen verdere problemen aanhaalde als gevolg van uw voormalige job als kleermaker (CGVS 1, p. 7; CGVS 2, p. 16). Bijgevolg, en mede gelet op het reeds vastgesteld ongeloofwaardig karakter van de feiten die u aanhaalde als uw directe vluchtaanleiding (CGVS 1, p. 15), is er in casu geen enkele concrete indicatie voorhanden dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst nog enig probleem dient te vrezen als gevolg van uw vroeger werk als kleermaker. Derhalve kan ter zake evenmin een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet weerhouden worden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

Ter zake dient er evenwel op gewezen te worden dat er twijfels bestaan aangaande uw beweerde recent verblijf in Shewan in het district Bala Bolok. Eerder in deze beslissing werd reeds geconstateerd dat u niet op de hoogte bent van enkele belangrijke incidenten die zich in de nabijheid van uw dorp hebben afgespeeld. Een vaststelling die bevestiging vindt in de analyse van de identiteitsdocumenten van u en uw vrouw. Ter ondersteuning van uw identiteit en herkomst legde u het Afghaanse identiteitsdocument neer van u en uw vrouw. Deze stukken zijn echter onvoldoende bewijskrachtig om zondermeer uw identiteit en herkomst als geloofwaardig te aanvaarden. Immers, uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een relatieve bewijswaarde, die moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen die betrekking hebben op de asielaanvraag.

Wat betreft deze twee identiteitsdocumenten dient te worden opgemerkt dat hun bewijswaarde op fundamentele wijze wordt aangetast door hun gebrekkige interne coherentie. Zo verklaarde u dat u uw taskara ging afhalen in het districtshuis van Bala Bolok, volgens u de enige plaats in het district waar dergelijke documenten werden afgeleverd (CGVS 1, p. 14). Uit de vertaling van de taskara's van u en uw vrouw blijkt dat uw taskara werd afgeleverd op 28 mei 2007 en die van uw vrouw op 25 april 2009. Na analyse blijkt evenwel dat deze documenten respectievelijk de serienummers 695146 en

695147 bezitten. Dat de serienummers van deze documenten exact op elkaar volgen is dan ook hoogst opmerkelijk, te meer daar er tussen de afgifte van deze documenten bijna twee jaar is verstreken. Dat het districtshuis van Bala Bolok in die periode geen enkele andere taskara zou hebben afgeleverd, is hoogst onwaarschijnlijk. Derhalve kan er dan ook sterk aan de authenticiteit van deze identiteitsdocumenten worden getwijfeld.

De twijfels rond uw recent verblijf in het dorp Shewan in het district Bala Bolok vinden verder bevestiging in uw gebrekkige kennis omtrent enkele lokale prominenten. Toen u werd gevraagd wie Ghulam Farooq Farahi is, verklaarde u die naam te hebben gehoord, maar moest u toegeven dat u niet wist wie die man was (CGVS 2, p. 10 – 11). Nochtans is Ghulam Farooq een nationaal parlamentslid die sinds 2005 de provincie Farah vertegenwoordigt in Kabul. Bovendien is hij afkomstig uit het district Bala Bolok, meer bepaald uit het dorp Dahzak, dat vlak bij Shewan ligt. Dat u letterlijk moest toegeven dat u niet wist wie die man was, zet de geloofwaardigheid van uw herkomst uit Shewan dan ook op losse schroeven. Bovendien bleek u evenmin te weten wie Haji Khuda-i-Rahim is (CGVS 2, p. 11). Nochtans blijkt uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal dat Haji Khuda-i-Rahim in 2007 aan het hoofd stond van de National Solidarity Council in uw dorp Shewan en daarmee een erg belangrijke positie binnen uw dorp bekleedde. Dat u andermaal moest toegeven dat u deze persoon niet kende, zorgt er dan ook voor dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan uw recente herkomst uit Shewan. Voorts bleek u evenmin te weten wie Haji Khodaydad was. Toen u met deze naam werd geconfronteerd, gaf u toe dat u deze man niet kende en vroeg u zich af of hij misschien één of ander dorpshoofd was (CGVS 2, p. 11). Nochtans blijkt uit onze informatie dat Haji Khodaydad in april 2008 werd aangesteld als hoofd van de politie van Bala Bolok en in die hoedanigheid voor grote consternatie zorgde door het hoofd van de provinciale politie te beschuldigen van corruptie. Ten slotte dient nog te worden opgemerkt dat dat u aan het einde van het interview zei dat u de hierboven vermelde namen had herkend, en u opperde dat het misschien mannen waren die in de provinciale raad zetelden of afkomstig waren uit de stad Farah, maar dat u tevens expliciet aangaf dat deze personen niet afkomstig waren uit uw regio want dat u ze anders zeker had herkend (CGVS 2, p. 16). Gelet op al deze vaststellingen kan er dan ook geen geloof meer worden gehecht aan uw recente herkomst uit Bala Bolok.

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw recent verblijf in Shewan in het district Bala Bolok, maar doorheen het interview wel werd vastgesteld dat u zich als volwassen gezinshoofd dat beide officiële landstalen beheerst, samen met uw gezin in de Afghaanse hoofdstad zou kunnen vestigen, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Bij de evaluatie van de geldende veiligheidssituatie wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe “Eligibility Guidelines” heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict” dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “ Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse” dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 beduidend verbeterd is. Het geweld in het kader van de “insurgency” wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door “asymmetrische aanvallen” doch er is geen sprake van “open combat”. De stad lijdt wel onder aanslagen met “Improvised Explosive Devices” (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen “high profile” doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Uw bewering dat de alle mensen die in Kabul worden vervolgd

en vermoord niet afkomstig zijn uit de Afghaanse hoofdstad maar gevlucht zijn uit hun eigen regio in Afghanistan (CGVS 2, p. 15), is een blote bewering die niet door enige concrete informatie wordt ondersteund.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve merk ik nog op dat, voor wat betreft de redelijkheid van een intern vluchtalternatief, volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en kerngezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). U bent een volwassen man die de twee officiële landstalen, Dari en Pashtou, beheerst. U volgde 12 jaar onderwijs en leerde daarbij ook Engels (CGVS 1, p. 4 – 6). Uit uw verklaringen blijkt dat u een jarenlange ervaring als kleermaker hebt opgedaan. Bovendien gaf u zelf aan dat u in Kabul een goede vriend van uw vader kende waarvan u beweerde dat hij u samen met uw vrouw reeds enkele dagen in zijn huis heeft opgevangen (CGVS 1, p. 17 – 18; CGVS 2, p. 15). Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Kabul.

De overige door u neergelegde documenten zijn in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Het attest over uw opleiding door het Afghaanse leger betreft een kopie, waarvan de bewijskracht sowieso lager is dan van een origineel document. Zoals hierboven reeds werd vermeld blijkt bovendien uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat erg veel valse Afghaanse documenten in omloop zijn. Dergelijke documenten kunnen uw asielrelaas enkel ondersteunen in geval van geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval was. De videofragmenten en internetartikels bevatten enkel algemene informatie over de bombardementen op Granai en de situatie in Bala Bolok en werpen geen nieuw licht op bovenstaande bevindingen met betrekking tot uw asielrelaas. De foto's van uw huwelijk tonen aan dat u getrouwd bent met M.(...), maar geven geen uitsluitel over de datum waarop dit huwelijk zich heeft voltrokken. De in Kortrijk afgeleverde geboorteaktes van uw kinderen en de enveloppe uit Iran, handelen enkel over de identiteit van uw kinderen en uw banden met Iran, maar zijn evenmin in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van verzoekster:

"A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit het dorp Shewan, gelegen in het district Bala Bolok in de provincie Farah. U bent Tadzjiek van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan. Toen u acht jaar oud was verliet u Afghanistan samen met uw ouders en gingen jullie zich vestigen in de Iraanse stad Isfahan. Begin 2009 regelde een andere Afghaan uw huwelijk met zijn neef, J.(...) K.(...) (OV 6.529.200; CG: 09/18989). In maart 2009 kwam J.(...) K.(...) samen met zijn ouders naar Isfahan en traden jullie in het huwelijk. Enkele dagen later vergezelde u hen op hun terugreis naar Afghanistan waarna u zich bij hen in het dorp Shewan vestigde.

Kort na jullie terugkeer schreef uw man zich in als rekrut bij het Afghaanse leger en vertrok hij naar Kabul voor zijn opleiding. Enkele dagen na het vertrek van uw man voerden de internationale troepen op 4 mei 2009 zware bombardementen uit op talibanstrijders die zich in de dorpen Gerani en Ganjabad, vlakbij uw dorp Shewan, hadden verschanst. Hierbij kwamen tientallen talibanstrijders en burgers om het leven. In de nasleep van dit incident constateerden de taliban dat uw man was beginnen te werken bij het Afghaanse leger, waardoor ze hem ervan verdachten hun locatie te hebben verraden. Midden september 2009 werd uw man in het bijzijn van twee bevriende collega's van het Afghaanse leger onder vuur genomen in jullie dorp. De collega's van uw man kwamen om het leven, maar uw echtgenoot kon ontkomen. Hierop vluchtte hij naar zijn kazerne in Farah.

Dezelfde avond kwamen talibanstrijders naar jullie woning en ontvoerden ze uw schoonvader en schoonbroer. In ruil voor hun vrijlating moest uw man zich aan de taliban overgeven. Om deze situatie op te lossen schreef de commandant van uw echtgenoot een brief gericht aan het Ministerie van Defensie in Kabul, waar u vervolgens samen met uw man naar toe reisde. In Kabul kregen jullie

echter geen steun. Omdat uw man inzag dat zijn leven gevaar liep, vertrokken jullie samen naar het buitenland. Eind september 2009 verliet u Afghanistan. Via Iran, Griekenland, Italië en Frankrijk kwam u op 17 november 2009 aan in België, waar u dezelfde dag nog asiel aanvraagde.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag op dezelfde motieven steunt die ter zake door uw echtgenoot, J.(...) K.(...), werden uiteengezet (CGVS, p. 7). In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"(...)"

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u ter zake evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekers zijn van mening dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967 en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekers vragen in hoofddoel om hen als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hen subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de beslissingen te willen vernietigen en terug te sturen voor verder onderzoek.

2.1.2. Stukken

Verzoekers voegen als bijlage aan hun verzoekschrift volgende stukken toe: enkele internetartikels van 'Pajhwok Afghan News', hun huwelijksakte, enkele artikels van het 'Pajhwok Nieuwsagentschap', een artikel over een ontvoering en onthoofding van inwoners van het dorp Bala Buluk door de taliban, informatie uit een Subject Related Briefing met een analyse over de veiligheidssituatie in de provincie Farah en een deel van het 'Algemeen Ambtsbericht Afghanistan' van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken.

Ter terechtzitting legden zij volgende documenten neer: een kopie van de geboorteakte van een van hun kinderen, afdrukken van 'google maps' van de ligging van het opleidingscentrum in Kabul, foto's van wapens, een kopie van een schets die verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal maakte en enkele internetartikels.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoekers niet kunnen worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan hun asielrelaas. De verklaringen van verzoekers bevatten immers verscheidene manifeste tegenstrijdigheden en incoherenties.

Zo legden zij tegenstrijdige verklaringen af over het incident in hun dorp Shewan midden september 2009 waarbij verzoeker en twee bevriende soldaten onder vuur zouden zijn genomen door de taliban, (nadat) die ontdekt hadden dat verzoeker voor het Afghaanse leger werkte. Verzoeker zelf bleef tijdens die beschieting ongedeerd, zo verklaarde hij tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, *“maar”* zijn *“vrienden raakten gewond”* (Vragenlijst verzoeker 4 december 2009, p. 2). Ook zijn echtgenote gaf in diezelfde zin op de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat haar man *“niet gewond”* raakte, maar *“zijn vrienden wel”* (Vragenlijst verzoekster 4 december 2009, p. 2). Tijdens hun gehoren op het Commissariaat-generaal verklaarden zij echter, in strijd met hun eerdere verklaringen, dat die twee bevriende soldaten bij dat schietincident het leven lieten (Gehoorverslag verzoeker 30 mei 2012, p. 15, Gehoorverslag verzoeker 26 juni 2012, p. 14 en Gehoorverslag verzoekster 26 juni 2012, p. 7 en 12).

Daarnaast zijn hun verklaringen tegenstrijdig wat de datum van hun huwelijk betreft. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarden zij beiden tot tweemaal toe op 23 juli 2009 te zijn gehuwd (Vragenlijsten verzoekers 4 december 2009, vragen 14 en 15). Tijdens hun gehoren op het Commissariaat-generaal verklaarden zij beiden daarentegen op 5 hamal 1388 te zijn getrouwd (Gehoorverslag verzoeker 30 mei 2012, p. 12, Gehoorverslag verzoeker 26 juni 2012, p. 5 en Gehoorverslag verzoekster 26 juni 2012, p. 5), wat blijkens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 24, map Landeninformatie) overeenkomt met 12 maart 2009.

Voorts bevatten de verklaringen van verzoeker een contradictie met betrekking tot de duur van zijn legeropleiding. Op de Dienst Vreemdelingenzaken sprak hij over *“vier maanden opleiding”* in Kabul (Vragenlijst verzoeker 4 december 2009, p. 2). Op het Commissariaat-generaal beweerde hij echter dat zijn *“militaire opleiding (...) twee maanden”* duurde (Gehoorverslag verzoeker 30 mei 2012, p. 3 en Gehoorverslag verzoeker 26 juni 2012, p. 6).

Verzoekers wijten al deze tegenstrijdigheden aan de tolk van de Dienst Vreemdelingenzaken. Hun *a posteriori*-kritiek aan het adres van die tolk is echter geenszins ernstig en kan dan ook niet worden aangenomen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat zij bij hun verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele opmerking hebben geformuleerd over eventuele vertaal- of tolkenproblemen, verwarringen of misverstanden. Nadat het verslag hen in het Dari werd voorgelezen, konden zij wijzigingen aanbrengen, wat zij echter geen van beiden deden. Noch verzoeker, noch verzoekster formuleerde enige kritiek op het verloop van het gehoor en ze hadden, toen hen op het einde uitdrukkelijk werd gevraagd of ze iets hadden toe te voegen, geen opmerkingen. Ze tekenden die gehoorverslagen integendeel zonder enige opmerking of wijziging aan te brengen, voor akkoord waarmee zij uitdrukkelijk bevestigden dat de verklaringen die erin zijn opgenomen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (Vragenlijsten verzoekers 4 december 2009, p. 3). Toen verzoeker bij aanvang van zijn eerste gehoor gevraagd werd hoe het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken was verlopen, maakte hij melding van het feit dat de tolk er enkele fouten zou hebben gemaakt. Hij lichtte toe en verduidelijkte dat niet de commandanten, maar hun manschappen zijn vader en broer zouden hebben meegenomen, dat hij niet twee maanden in Turkije had verbleven, maar in totaal twee maanden onderweg was geweest, dat niet zijn dorp, maar het dorp ernaast gebombardeerd was

geweest, en dat zijn militaire opleiding niet vier, maar twee maanden duurde (Gehoorslag verzoeker 30 mei 2012, p. 2 en 3). Verzoeker maakte echter niet de minste melding van eventuele onregelmatigheden of fouten bij de vertaling van zijn verklaringen over hun huwelijksdatum of over de aanslag op hem en zijn vrienden, meer in het bijzonder of zijn vrienden omkwamen dan wel enkele gewond waren. Hij gaf daarentegen aan dat de rest van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken correct waren genoteerd (*Ibid.*). Verzoekster op haar beurt maakte bij aanvang van haar gehoor op het Commissariaat-generaal niet het minste gewag van eventuele taal- of tolkenproblemen op de Dienst Vreemdelingenzaken, doch verklaarde integendeel zelfs uitdrukkelijk, toen de commissaris-generaal haar hiernaar vroeg, dat het interview er “goed” was verlopen (Gehoorslag verzoekster 26 juni 2012, p. 2).

Verzoekers’ huidige algemene bewering dat aan verzoekster tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken geen huwelijksdatum werd gevraagd, maar dat de tolk deze gegevens gewoon heeft overgenomen van verzoeker mist alle ernst en elke grondslag. Immers, toen men verzoekster tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal confronteerde met het feit dat dat haar verklaring dat ze op 5 hamal 1388 trouwde niet strookte met haar eerdere verklaring afgelegd bij de Dienst Vreemdelingen waar ze, net zoals haar echtgenoot, verklaard had op de eerste dag van assad te zijn gehuwd, beweerde ze dat het toen “*waarschijnlijk een vergissing van de tolk*” was, waarmee ze dus impliciet en duidelijk aangaf dat die vraag haar eerder wel degelijk gesteld was geweest (Gehoorslag verzoekster 26 juni 2012, p. 5).

De huwelijksakte die verzoekers thans neerleggen, doet op generlei wijze afbreuk aan voormelde vastgestelde tegenstrijdigheid in hun verklaringen omtrent hun trouwdatum. Immers, uit die akte blijkt dat hun huwelijk in Teheran zou zijn voltrokken, terwijl zij voorheen steeds en meermaals expliciet hebben verklaard in Isfahan te zijn gehuwd (Gehoorslag verzoeker 30 mei 2012, p. 12, Gehoorslag verzoeker 26 juni 2012, p. 5, Verklaring DVZ verzoeker 4 december 2009, vraag nr. 15 en Verklaring DVZ verzoekster 4 december 2009, vraag nr. 15). Hun algehele geloofwaardigheid komt hierdoor verder op de helling te staan.

Voorts komen verzoekers verklaringen niet overeen met de inhoud van het eerder door hem neergelegde document dat werd ondertekend door zijn oversten van de legerbasis in Farah. In dit stuk, toegevoegd aan het administratief dossier, wordt vermeld dat verzoekers vader en broer op 7 oktober 2009 door de taliban gegijzeld werden in de stad Farah en dat verzoeker op diezelfde dag deserteerde en sindsdien afwezig is. Verzoeker zelf echter situeert die ontvoering bij hem thuis in het dorp Shewan in september 2009, op dezelfde dag als de aanslag tegen hem en zijn vrienden, en verklaart dat hij op 7 oktober 2009 zijn land van herkomst al meer dan een week ontvlucht was en hij zich toen in Turkije bevond. Volgens hem bevat de betreffende brief dus foutieve informatie wat de erin vermelde data betreft en is dit te wijten aan de soldaten die de brief opstelden en die, zo stelt hij, niet altijd geletterd zijn (Gehoorslag verzoeker 26 juni 2012, p. 15). Echter, gelet op het feit dat die brief zowel door de bevelhebber van zijn divisie als door de financieel verantwoordelijke ervan werden ondertekend, én door hen op zijn vraag werd opgesteld als bewijs van de door hem verklaarde ernstige feiten, met name de ontvoering van zijn familieleden en de aanslag op hem en twee andere soldaten die hierbij het leven zouden hebben gelaten (Gehoorslag verzoeker 30 mei 2012, p. 14), is het echter weinig aannemelijk dat men zich hierin van datum zou hebben vergist.

Verzoeker verklaarde aan de commissaris-generaal dat Mullah Dawod mee aan het hoofd stond van de taliban in zijn omgeving en dat hij de opdracht gaf om zijn vader en zijn broer te ontvoeren. De ontvoerders zouden blijkens zijn verklaringen ook zelf hebben aangegeven onder het commando van Mullah Dawod te staan (Gehoorslag verzoeker 26 juni 2012, p. 11). Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier, meer bepaald een artikel van ‘Pajhwok Afghan News’ d.d. 9 januari 2008 - waarvan verzoeker zelf thans een kopie als bijlage aan zijn verzoekschrift voegt - blijkt echter dat de regionale talibancommandant “*Mulla Dawod*” begin 2008 om het leven kwam en twee van zijn kompanen gewond raakten toen ze in de buurt van het dorp Shewan in het district Bala Bolok van de provincie Farah, vanwaar verzoeker verklaart afkomstig te zijn, een aanval uitvoerden op een voertuig van de politie. In het licht van deze informatie kan dan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering als zou voornoemde talibancommandant zijn manschappen in september 2009, oftewel meer dan anderhalf jaar later, het bevel hebben gegeven om zijn vader en zijn broer te kidnappen. Dat er, zoals verzoeker beweert, in de directe omgeving van zijn dorp twee verschillende talibancommandanten met de naam Mulla Dawod zouden opereren, is weinig aannemelijk. Het artikel van ‘Pajhwok Afghan News’ d.d. 11 december 2006 dat verzoeker in dit verband bijbrengt, maakt gewag van een talibanstrijder, “*Mulla Dawood*” genaamd, die samen met zes andere strijders en hun commandant

Abdul Samad bij een aanval van de politie en de 'Special Forces' van het Amerikaanse leger in 2006 in het district Bala Bolok om het leven zouden zijn gekomen. Het handelt dus louter over een gewone talibanstrijder met de naam "Mulla Dawood" en niet over een talibancommandant met die naam. Derhalve ondersteunt dit stuk geenszins zijn bewering als zouden er mogelijks in zijn regio van herkomst twee talibancommandanten met die naam actief zijn geweest.

Dat verzoeker als inwoner van Shewan er niet van op de hoogte was dat bij een incident in 2008 in de omgeving van zijn dorp de regionale leider van de taliban om het leven kwam, plaatst bovendien ernstige twijfels bij zijn bewering tot september 2009 in dat dorp te hebben verbleven.

De geloofwaardigheid van verzoekers' beweerde recente herkomst uit het dorp Shewan, behorende tot het district Bala Bolok in de provincie Farah gelegen, alwaar verzoeker zijn hele leven lang tot aan zijn vlucht in september 2009 zou hebben gewoond en geleefd en waar zijn beweerde problemen met de taliban zich allen zouden hebben voorgedaan, komt verder op de helling te staan door verzoekers gebrekkige kennis omtrent enkele lokale prominenten. Zo kende verzoeker Ghulam Farooq niet, blijkens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 24, map Landeninformatie), een voormalig politiekolonel geboren in het dorp Dahzak in de nabije omgeving van Shewan en sinds 2005 vertegenwoordiger van de provincie Farah in het nationaal parlement (Gehoorverslag verzoeker 26 juni 2012, p. 10-11). Haji Khuda-i-Rahim, die blijkens de informatie vervat in het dossier in 2007 aan het hoofd stond van de National Solidarity Council in Shewan en daarmee een erg belangrijke positie in dat dorp bekleedde, bleek hem eveneens onbekend (*Ibid.*, p. 11). Ook van Haji Khodayad, die blijkens diezelfde informatie in april 2008 werd aangesteld als hoofd van de politie in Bala Bolok en in die hoedanigheid voor grote commotie zorgde door Khalilullah Rehmani, het hoofd van de politie van de provincie Farah, van corruptie te beschuldigen, bleek verzoeker nog nooit te hebben gehoord (*Ibid.*). Verzoeker beweerde *in fine* van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal ooit gehoord te hebben van voormelde personen en stelde dat het misschien mensen van de provinciale raad of van de stad Farah zijn. Hij voegde eraan toe dat ze zeker niet van zijn regio zijn aangezien hij ze anders zeker had gekend (*Ibid.*, p. 16-17). Het is dan ook erg opmerkelijk dat hij thans plots wel weet dat Ghulam Farooq al tien jaar in de stad Farah of in Kabul zou wonen en dat Haji Khuda-i-Rahim zijn functie in 2007 slechts symbolisch zou hebben bekleed omdat hij niet naar Shewan durfde te komen, blote beweringen die verzoeker echter niet met enig concreet en objectief gegeven ondersteunt. Het feit dat verzoeker met voornoemde personen geen contact had, verklaart noch rechtvaardigt zijn onwetendheid aangezien het allen personen betreffen met een zeer belangrijke functie in de regio zodat kan worden aangenomen dat zij hier algemene bekend zijn.

De door verzoeker aangebrachte informatie over Haji Khuda-i-Rahim is niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling waardoor deze op grond van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen niet in aanmerking wordt genomen (cf. RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)).

Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 24, map Landeninformatie) blijkt dat de internationale troepen in de provincie Farah uit Amerikaanse, Spaanse en Italiaanse militairen is samengesteld. Verzoeker, die beweert na een opleiding van enkele maanden in Kabul in de legerbasis van Farah gestationeerd te zijn geweest, had echter enkel weet van Amerikaanse soldaten actief in zijn provincie. Dat de burgers in zijn dorp, zo beweert hij thans, alle buitenlandse soldaten Amerikanen noemen, neemt niet weg dat van hem gezien zijn beweerde interesse in militaire zaken en zijn activiteiten voor het leger in deze streek redelijkerwijze een uitgebreide en concrete kennis kon worden verwacht van de buitenlandse troepen aanwezig en actief in de provincie Farah. Uit voormelde informatie blijkt ook dat er in 2007 twee Spaanse soldaten en hun tolk om het leven kwamen toen hun voertuig op een landmijn reed in de buurt van Shewan. Verzoeker zelf had echter geen weet van buitenlandse soldaten die in de buurt van zijn dorp waren omgekomen en stelde hierover niets te hebben gehoord (Gehoorverslag verzoeker 26 juni 2012, p. 10-11). Indien verzoeker daadwerkelijk zijn hele leven lang in Shewan zou hebben gewoond, is het allerminst aannemelijk dat deze gebeurtenis hem totaal zou zijn ontgaan. Zijn huidig algemeen verweer dat er maandelijks gevechten zijn tussen de taliban en de geallieerden verklaart, noch rechtvaardigt verzoekers onwetendheid omtrent de dood van deze twee Spaanse soldaten en hun tolk. Immers, indien er zich, zoals hij thans oppert, de voorbije jaren maandelijks incidenten voordeden tussen de taliban en de buitenlandse troepen, is het weinig aannemelijk dat hij totaal geen weet heeft en nooit gehoord zou hebben van het feit dat bij één of meerdere van die gewelddadige conflicten buitenlandse militairen sneuvelden (*Ibid.*). Voorgaande vaststellingen ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde recente verblijf in het district Bala Bolok in de provincie Farah, en van zijn verklaarde legeractiviteiten aldaar.

De geloofwaardigheid van verzoekers beweerde activiteiten bij het Afghaanse leger komt nog verder op de helling te staan doordat hij er tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal niet in slaagde de exacte locatie te geven van de kazerne in Kabul waar hij zijn militaire opleiding zou hebben genoten. Verzoeker kwam immers niet verder dan dat de kazerne “aan de rand van een weg” ligt (*Ibid.*, p. 6). Het antwoord op de vraag in welk district van Kabul de kazerne ligt, moest hij schuldig blijven (*Ibid.*, p. 8). Zelfs al zou de tolk, zo beweert hij thans, het woord district letterlijk vertaald hebben als “wuleswali” en de andere betekenis van district wijk zijn, dan nog had verzoeker op zijn minst kunnen verduidelijken in welke wijk van Kabul de legerbasis is gevestigd, hetgeen hij echter heeft nagelaten. Het feit dat hij nu (wel) zou weten in welke wijk de kazerne ligt en de door hem in dit verband aangebrachte onduidelijke afdrucken van ‘google maps’ wijzigen hier niets aan. Waar verzoeker foto’s van wapens en kogels bijbrengt alsook een schets hiervan die hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal maakte, neemt dit niet weg dat hij niet kon meedelen welk kaliber de kogels hadden van de verschillende wapens die hij tijdens zijn legeropleiding zou hebben gehanteerd.

Uit de bijgevoegde vertaling blijkt dat de taskara's van verzoeker en verzoekster (stuk 23, map documenten) respectievelijk op 28 mei 2007 en 25 april 2009 werden afgeleverd. Ofschoon er tussen de afgifte van die twee documenten bijna twee jaar is verstreken, volgen de serienummers ervan elkaar bijna onmiddellijk op, met name 695146 en 695147. Verzoeker schrijft dit toe aan het feit dat verzoeker zijn taskara in de maand “sour 1388” zou hebben laten vernieuwen. Echter, verzoeker maakte voorheen tijdens zijn gehoren op het Commissariaat-generaal geen melding van het feit dat hij zijn taskara ooit, op een latere datum zou hebben laten vernieuwen - hij verklaarde louter die taskara aan het einde van de lente in 1386 te zijn gaan halen (Gehoorverslag verzoeker 30 mei 2012, p. 14). Het stuk bevat overigens, zo blijkt uit de inhoud ervan, geen enkele aanwijzing in die zin. Bovendien verklaarde verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken “nooit een taskara gehad” te hebben (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken 4 december 2009, vraag 21). De authenticiteit van hun taskara's is, gelet op het voorgaande, dan ook op zijn minst erg twijfelachtig en ze vormen dan ook op generlei wijze een begin van bewijs van hun beweerde herkomst. Uit informatie vervat in het administratief dossier (stuk 24, map Landeninformatie) blijkt ook dat Afghaanse (identiteits-)documenten eenvoudig en tegen een relatief lage prijs verkregen kunnen worden. Veel valse documenten kunnen, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten onderscheiden worden. Deze documenten hebben dan ook een zeer beperkte bewijswaarde.

Om voorgaande redenen kan aan hun recente herkomst uit het district Bala Bolok in de provincie Farah, aan de beweerde werkzaamheden van verzoeker voor het leger en derhalve aan de problemen die zij daar omwille van die legeractiviteiten met de taliban zou hebben gekend, geen geloof worden gehecht.

De artikels van ‘Pajhwok’ over Mullah Sultan d.d. 6 juni 2005 en 26 oktober 2011 wijzigen hier niets aan. Verzoeker maakte tijdens zijn gehoor geen gewag van persoonlijke problemen met laatstgenoemde, doch vermeldde zijn naam louter om aan te geven dat de taliban zich in zijn regio bevindt (Gehoorverslag verzoeker 26 juni 2012, p. 17). Echter, aan zijn verklaarde recente herkomst uit die regio en beweerde problemen met de taliban wordt geen geloof gehecht.

Het artikel van 18 juli 2011 over een ontvoering door de taliban bevat, net als de eerder aangebrachte videofragmenten en internetartikels, louter algemene informatie over de veiligheidssituatie in het district Bala Bolok, doch niet de minste verwijzing naar verzoekers beweerde problemen. Deze stukken werpen dan ook geen ander licht op bovenstaande vaststellingen.

De stukken 13 a, b en c zijn niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling en worden conform artikel 8 van het eerder vermelde koninklijk besluit niet in overweging genomen.

De geboorteakte van één van de kinderen in België brengt niets wezenlijk bij aan hun asielrelaas.

Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Verzoekers komen dan ook niet in aanmerking voor de vluchtelingenstatus. Ze maken niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zouden koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoekers niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

Gelet op het ongeloofwaardig karakter van hun asielrelaas kunnen zij zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat verzoekers over een reëel binnenlands vluchtalternatief beschikken in de stad Kabul. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van deze wet is er immers geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In het kader van zijn bevoegdheid artikel 3 EVRM te toetsen oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens recent dat er thans in Afghanistan in het algemeen, en in Kabul in het bijzonder, geen situatie van willekeurig geweld bestaat die, louter omwille van de aanwezigheid van de terugkerende asielzoeker aldaar, een reëel risico inhoudt op ernstige schade (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op de recentste richtlijn van UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat het geweld in de stad Kabul plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en dat Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Verzoekers betwisten deze vaststellingen niet. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoekers gelet op de internationale luchthaven. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in het district Bala Bolok in de provincie Farah en daargelaten de vaststelling dat aan hun beweerde recente herkomst uit dat district geen geloof kan worden gehecht, verzoekers in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikken in de zin van artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers, die geen concrete elementen aanbrengen die de beoordeling door de commissaris-generaal van de situatie in Kabul in het licht van artikel 48/4, § 2, c) in een ander daglicht stellen, tonen geenszins het tegendeel aan. Waar zij thans op algemene wijze opperen dat het voor hen onmogelijk is om zich elders in hun land van herkomst te vestigen omdat de taliban hen overal zal zoeken blijkt uit hetgeen vooraf gaat dat aan hun beweerde problemen met de taliban geen geloof wordt gehecht. Waar zij verwijzen naar het door hen bijgebrachte 'Algemeen Ambtsbericht Afghanistan' van juli 2012, en meer bepaald naar een standpunt dat UNHCR zou zijn toegedaan, wijst de Raad erop dat dit geenszins opweegt tegen en op generlei wijze afbreuk doet aan de informatie van UNHCR zelf, met name diens voormelde recentste richtlijn waarvan een exemplaar als bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd (stuk 24, map Landeninformatie) en waaruit blijkt dat in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan. Bovendien blijkt uit verklaringen van verzoeker aan de commissaris-generaal dat in Kabul een goede vriend van zijn vader woont en dat deze hen eerder in het verleden al eens bij hem thuis heeft opgevangen (Gehoorverslag verzoeker 30 mei 2012, p. 17).

De informatie uit een Subject Related Briefing van het Commissariaat-generaal (stuk 8) over de veiligheidssituatie in de provincie Farah is gelet op hetgeen voorafgaat, niet dienstig.

Verzoekers maken, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng april tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER